

[Statsministeren.]

maa være at varetage Befolkningens Interesser; thi Statens Interesser er Befolkningens Interesser.

Den ærede Ordfører hævdede i Gaar, at Regeringen her mødte med et Diktat. Det ærede Medlem ved jo særdeles vel, at dette er ganske urigtigt, thi paa alle Stadier har vi erklæret os rede til at forhandle om alle Enkeltheder, men ikke til at forhandle det bort, som den ene Part, den bærende Part, maatte anse for nødvendigt. Vi har forhandlet om talrige Enkeltheder, og jeg har siddet og glædet mig over den Forhandlingsvilje, som specielt Indenrigsministeren, der har haft med Konverteringssagen at gøre, bestandig har lagt for Dagen. Men det er klart, at Regeringen ikke kan have nogen som helst Trang til at forhandle Koen bort for en Sæk raadne Æbler, som det gik i Eventyret. Vi har sagt det fra første Færd, at der er Sammenhæng mellem de Dele, hvoraf dette Lovforslag bestaar, der er Sammenhæng mellem Rentelettelsen og Konverteringen, Rentelettelsen er en nødvendig Underbygning for den Konvertering, som helst skulde lykkes uden at bringe uhyre Tab.

Den ærede Ordfører havde naturligvis Ret, naar han i Gaar sagde, at Bankerne i deres Udtalelser havde erklæret sig villige til ogsaa at overveje Mulighederne for Konvertering paa et andet Grundlag. Men det bør ikke forbigaaes, at Bankerne tilføjede: Eventuelle Foranstaltninger maa være af den Art, at de er egnede til ogsaa hos det obligationssøgende Publikum at genskabe Tilliden til Kreditforeningsobligationerne og til at bringe Ro paa Obligationsmarkedet. Det er dog en væsentlig Tilføjelse, som viser, at det ikke er ligegyldigt, hvad man putter ind som Underbygning for Konverteringen. Der stilledes her Krav, som ikke er blevet opfyldt og ikke er forsøgt opfyldt ved Forslag fra dem, der ønskede et andet Grundlag. Men vi har altsaa i fuld Udstrækning været villige til at undersøge de Planer, der kom frem. Ugentlig er vi mødt og har modtaget de nye Planer og forhandlet om dem og naturligvis givet Svar om dem saa hurtigt, som det overhovedet har været muligt. Diktatet er ikke kommet fra os. Men den ærede Ordfører syntes i Gaar at glemme, at han heller ikke har nogen Adkomst til at diktere andre noget som helst, og det er jo det, den ærede Ordfører og hans Parti fra første Færd har villet gøre. Man har fra første Færd sagt: Det og det Afsnit af Lovforslaget vil vi overhovedet ikke have med; hvis det skal blive staaende, er der ingen

Forhandling mulig. Hvor mange Gange har vi ikke hørt det baade i det andet Ting og i Landstingsudvalget! En saadan Optræden er simpelt hen uforvarlig og navnlig uforvarlig over for et Erhverv, som man hævder er truet og trykket i saa høj Grad, som vi nu har hørt om i lang Tid. Jeg hævder derfor, at det ikke er Landbruget, der afviser det Forslag, der blev fremsat af Regeringen; Afvisningen sker paa andre Interessers Vegne, paa Kapital- og Aktieejerers Vegne. Landmændenes Flertal og Vælgernes Flertal er afgjort med os og for dette Lovforslag, som det blev fremsat af Regeringen. Den ærede Ordfører, som mener at kunne diktere, hvilke Kapitler der maa være i Lovforslaget og hvilke ikke, glemmer aabenbart, at hans Parti talmæssigt repræsenterer et meget beskeden Mindretal i Befolkningen. Vel har de to Partier Flertal her i Landstinget, men de samme Partier har Mindretal i Befolkningen; det er dog Ting, som man ikke helt bør lade ude af Betragtning, naar man drøfter saa vigtige Spørgsmaal som disse og mener at kunne forekaste andre, at de ikke tilstrækkeligt stærkt har taget Hensyn til et Mindretal, en Besværing, som jeg altsaa hævder er ganske uberettiget.

Jeg forstaar imidlertid, at der er visse Paaskud, visse Grunde for en Holdning som den, man har indtaget, uanset de Interesser, som Landbruget har. Den naturlige Prisstigning, som er foregaaet paa Landbrugsprodukter, har vel givet Anledning til, at man siger: Det er jo egentlig ikke saa uhyre vigtigt, hvordan det gaar med denne Sag, for — som jeg hørte et æret Medlem sige i Udvalget — de sidste Ugers Prisstigning har jo givet mange Gange mere til Landbruget, end dette Lovforslag tilsiger at give. Det er vel rigtigt, men alligevel: det, som afvises her af Venstre og af de Konservative, er dog ikke helt ubetydelige Ting. Der er foretaget en statistisk Opgørelse vedrørende Landbrugets Forhold og vedrørende Betydningen af dets Skattebyrde og dets Rentebyrde. Jeg skal kun nævne to Eksempler fra to Ejendomsgrupper, som er særlig fremherskende: en Ejendom med 10 ha betaler gennemsnitlig i Ejendomsskatter 156 Kr., hvoraf ca. $\frac{1}{3}$ er Amtsskatter, altsaa 52 Kr. Hvis man gik saa vidt at stryge hele Amtsskatten, vilde det altsaa være 52 Kr., man lettede Ejendommen for; men ved det Forslag, som Venstre og Konservative her har afvist, tilbydes der den samme Ejendom 256 Kr. En Ejendom af Gruppen 30—50 ha betaler efter samme Beregningsmaade i Amtsskatter 285 Kr. Ved det Forslag, som Venstre og Kon-